

Sygn. akt VI ACa 4/19

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie VI Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący - Sędzia Krzysztof Tucharz

Sędziowie: Teresa Mróz (spr.)

Agata Zając

Protokolant: st. sekr. sądowy Aneta Wąsowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. W. (1) i J. W.

przeciwko Towarzystwu (...) S.A. w W.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 15 października 2018 r.

sygn. akt XXV C 1166/14

I. zmienia zaskarżony wyrok częściowo w ten sposób, że:

a) w punkcie pierwszym tiret pierwszy oddala powództwo co do kwoty 3.159,11 zł (trzy tysiące sto pięćdziesiąt dziewięć złotych jednaście groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty od dnia 2 marca 2014 r. do 31 grudnia 2015 r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

b) w punkcie piątym w miejsce: „68%” wpisuje: „64%”, a w miejsce: „32%” wpisuje: „36%”;

II. zasądza od J. W. na rzecz Towarzystwa (...) S.A. w W. kwotę 833 zł (osiemset trzydzieści trzy złote) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt VI A Ca 4/19

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 20 sierpnia 2014r. A. W. (1) wniósł o zasądzenie od Towarzystwu (...) S.A w W. 101.328,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi, liczonymi od kwoty 91.278,06 zł od dnia 2 marca 2014 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9.750,00 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty. Na dochodzoną pozwem kwotę składa się 91.278,06 zł - różnica pomiędzy wypłatą kwoty bezspornej w wysokości 85.593,44 zł wypłaconej przez pozwanego, a kwotą faktycznych kosztów naprawy w wysokości 176.871,50 zł, wynikającą z kosztorysu naprawy

sporządzonego przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego, 300 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia opinii przez niezależnego rzeczoznawcę samochodowego, 9.750,00 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podniosła brak legitymacji po stronie powoda. Wskazała, że właścicielem pojazdu jest J. W., który udzielił powodowi jedynie pełnomocnictwa do zastępowania go przed Sądem, natomiast nie przelał na powoda wierzycelności przysługującej właścicielowi pojazdu w związku z przedmiotowym zdarzeniem.

Postanowieniem z dnia 25 stycznia 2017r. Sąd w trybie art. 196 k.p.c. zawiadomił J. W. o toczącym się postępowaniu.

J. W. wstąpił do postępowania po zawiadomieniu go przez sąd, powód A. W. (1) wyraził zgodę na wstąpienie J. W. do postępowania z jednoczesnym zwolnieniem jego od udziału w sprawie

Pismem z dnia 23 lutego 2017r. J. W. oświadczył, że wstępuje do sprawy w charakterze powoda i podtrzymał dotychczasowe stanowisko wyrażone w pismach procesowych, złożonych do tej pory w sprawie.

Pismem z dnia 09 czerwca 2017 r. A. W. (1) wyraził zgodę na wstąpienie J. W. do toczącego się postępowania i zwolnienie z udziału A. W. (1).

Pismem z dnia 19 czerwca 2017r. pozwany nie wyraził zgody na wstąpienie J. W. do toczącego się postępowania ani na zwolnienie z udziału w sprawie A. W. (1).

Pismem z dnia 01 lutego 2018r. powód J. W. dokonał modyfikacji powództwa wnosząc o zasądzenie od pozwanego kwoty 101.328,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 91.278,06 zł od dnia 2 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 91.278,06 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9.750 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.750 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 300 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 300 zł od dnia 01 stycznia 2016r. do dnia zapłaty.

Ostatecznie pismem z dnia 20 kwietnia 2018r. strona powodowa wniosła o:

- zasądzenie od pozwanego na rzecz J. W. kwoty 91.278,06 zł wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 91.278,06 zł od dnia 2 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 91.278,06 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty,

- zasądzenie od pozwanego na rzecz A. W. (1) kwoty 9.750 zł z odsetkami ustawowymi liczonymi od kwoty 9.750 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami za opóźnienie od kwoty 9.750 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 300 zł od dnia wytoczenia powództwa do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 300 zł od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty.

Wyrokiem z dnia 15 października 2018 r. Sąd Okręgowy w Warszawie zasądził od pozwanej na rzecz powoda J. W. 59.627,40 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 2 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, 8.775,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 marca 2014 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty, oddalił powództwo w pozostałym zakresie, oddalił w całości powództwo w stosunku do A. W. (1), zasądził od A. W. (1) na rzecz pozwanej w całości koszty procesu, zasądził od J. W. i Towarzystwa (...) S.A. w W. koszty procesu, częściowe je rozdzielając, ustalając zasadę, że powód wygrał postępowanie w 68 %, zaś pozwany w 32%, szczegółowe rozstrzygnięcie pozostawiając w tej mierze referendarzowi sądowemu tutejszego sądu.

Orzeczenie powyższe zapadło na podstawie następujących ustaleń faktycznych i rozważań prawnych Sądu Okręgowego:

J. W. jest właścicielem samochodu marki J. nr rej. (...), zaś jego użytkownikiem w okresie poprzedzającym wypadek był jego syn - A. W. (1).

W dniu 29 stycznia 2014 r. o godz. 16:10 w W. wskutek wypadku komunikacyjnego, którego sprawcą był jadący pojazdem marki S. o nr rej. (...), posiadający zawartą z pozwanym umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych - uszkodzeniu uległ pojazd marki J..

Kierujący pojazdami S. (...) i J. poruszali się tuż przed zaistnieniem zdarzenia z prędkościami nieprzekraczającym prędkości administracyjnie dozwolonej wynoszącej 50 km/h. Pomimo, że za sprawcę zdarzenia został uznany kierowca samochodu s. (...) istniały techniczne możliwości uniknięcia zdarzenia przez kierujących lub ograniczenia zakresu uszkodzeń - gdyby kierujący samochodem J. zachował szczególną ostrożność w ruchu drogowym, do zachowania której był obowiązany. Spostrzegłby wtedy, że kierujący samochodem S. (...) nie zamierza się zatrzymać celem ustąpienia należnego mu pierwszeństwa, ale zamierza przejechać przez skrzyżowanie. Jeżeli w tych okolicznościach kierujący samochodem J. zgodnie z zasadą ograniczonego zaufania odstąpiłby od przysługującego mu pierwszeństwa wjechania na skrzyżowanie, to uniknąłby nastąpienia zderzenia. W tych okolicznościach A. W. (1) przyczynił się do zaistnienia wypadku komunikacyjnego. Stopień przyczynienia się kierującego samochodem S. (...) był zbliżony do 90%, zaś stopień przyczynienia się kierującego samochodem J. to 10%.

A. W. (2), działając na podstawie udzielonego mu pełnomocnictwa przez ojca J. W., zgłosił przedmiotową szkodę pozwanemu poprzez infolinię w dniu 30 stycznia 2014 r. Z dniem zaś 10 lutego 2014 r. A. W. (1) złożył uzupełniające zgłoszenie szkody w swoim pojeździe.

W związku z otrzymaną od pozwanego w dniu 1 lutego 2014 r. informacją w sprawie możliwości wynajmu pojazdu zastępczego, w dniu 4 lutego 2014 r. pracownica (...) S.A. - A. C. wyraziła zgodę na wynajem pojazdu zastępczego za stawkę 390 zł brutto za każdą rozpoczętą dobę najmu.

W dniu 4 lutego 2014 r. Powód wynajął samochód od R. Ś. marki J. (...) benzyna, który służył mu jako auto zastępcze na czas likwidacji szkody. (...) użytkował do dnia 28 lutego 2014 r. W związku z umową najmu wynajmujący wystawił powodowi fakturę na kwotę 9.750 zł.

W związku ze zgłoszeniem przez A. W. (1) roszczenia związanego z zaistniałym wypadkiem komunikacyjnym pozwany wystosował do A. W. (1) pismo z dnia 7 lutego 2014 r. z informacją o wysokości szkody częściowej w pojeździe wraz z kalkulacją naprawy nr (...) z dnia 7 lutego 2014 r., w której pozwany wycenił szkodę na poziomie 55.253,93 zł.

Pismem z dnia 7 lutego 2014 r. A. W. (1) otrzymał informację o wysokości szkody częściowej w pojeździe wraz z kalkulacją naprawy nr (...) z dnia 26 lutego 2014 r., w której pozwany wycenił tym razem szkodę na poziomie 85.593,44 zł.

Pismem z dnia 21 marca 2014 roku pozwany poinformował A. W. (1), że z tytułu zaistniałego zdarzenia, po rozpatrzeniu zgłoszonych roszczeń z tytułu szkody w pojeździe marki J. o nr rej. (...) przyznane zostaje odszkodowanie w kwocie 85.593,44 zł, które zostało wypłacone A. W. (1).

Pismem z dnia 21 marca 2014 r. odmówił mu zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego.

Sąd ustalił, że faktyczny koszt naprawy samochodu marki J. według cen obowiązujących w dniu 29 stycznia 2014 r. przy użyciu oryginalnych części zamiennych oraz obowiązującej stawce za roboczogodzinę w zakładzie (...) przy ul. (...) w W. w wysokości 200.00 zł (netto) wynosił 128.330,38 zł (netto) tj. 157 846,37 zł (brutto), zaś (hipotetyczny) niezbędny i konieczny czas naprawy wynosił 50 dni. Kwota ta obejmowała stawki dotyczące roboczogodziny oraz ceny części oryginalnych obowiązujące w autoryzowanym serwisie znajdującym się najbliżej miejsca zamieszkania A. W. (1) tj., (...) Spółce z o. o. w W. mieszczącej się przy ul. (...) w W..

Wpływ na ostateczną cenę naprawy miał fakt, że na rynku polskim nie istnieją do samochodu marki J. części zamienne nie posiadające logo producenta. Istnieją tylko oryginalne części zamienne.

W tych okolicznościach Sąd Okręgowy uznał, że powództwo w sprawie niniejszej zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Kwestia winy kierującego pojazdem marki S. (...) była w sprawie bezsporna. Bezspornym był również fakt istnienia związku przyczynowego pomiędzy zachowaniem kierującego samochodem marki S., a powstałą szkodą w postaci uszkodzenia samochodu marki J., który stanowi własność powoda J. W..

Zagadnieniem spornym w niniejszej sprawie było ustalenie wysokości szkody.

W ocenie Sądu Okręgowego, na podstawie ustalonego w sprawie z stanu faktycznego wynika, że koszt naprawy uszkodzeń pojazdu marki J., powstałych w związku ze zdarzeniem z dnia 29 stycznia 2014 r. przy zastosowaniu cen części oryginalnych (z uwagi na brak dostępności na rynku polskim części zamiennych producenta pojazdu sygnowanych jego marką oraz cen robocizny w autoryzowanych serwisie naprawczym), wynosił brutto kwotę 157.846,37 zł, co odpowiada kwocie netto wynoszącej 128.330,38 zł. Wartość ta wynika z opinii biegłego sądowego, którą Sąd uznał za wiarygodny i istotny dowód w sprawie. Sąd nie znalazł podstaw do uwzględnienia kosztów naprawy w niższej kwocie, mianowicie w wysokości 150.472,76 zł brutto, która to szkoda mogłaby zostać naprawiona w zakładzie nie posiadającym autoryzacji producenta J. mając na uwadze fakt, że osoba poszkodowany w wyniku zdarzenia komunikacyjnego ma pełne prawo wyboru zakładu naprawczego, nie wyłączając autoryzowanych punktów, szczególnie jeśli zważyć, że naprawa w autoryzowanym serwisie jest zasadna z punktu widzenia skuteczności naprawy i bezpieczeństwa użytkowników pojazdu oraz gwarantuje prawidłowe jej przeprowadzenie.

Odnośnie do podnoszonej przez pozwaną kwestii braku dokonania ze strony właściciela pojazdu jego całkowitej naprawy, co w ocenie pozwanej miało wpływać na fakt braku zasadności roszczenia zarówno co do kwoty odszkodowania z tytułu naprawy uszkodzonego pojazdu, jak również zwrotu kosztów wynajmu samochodu zastępczego, Sąd Okręgowy podkreślił, że roszczenie o świadczenia należne od zakładu ubezpieczeń w ramach ustawowego ubezpieczenia komunikacyjnego odpowiedzialności cywilnej (OC) z tytułu kosztów przywrócenia uszkodzonego pojazdu do stanu pierwotnego jest wymagalne niezależnie od tego, czy naprawa została już dokonana, wysokość świadczeń obliczać należy na podstawie ustaleń co do zakresu uszkodzeń i technicznie uzasadnionych sposobów naprawy, przy przyjęciu przewidzianych kosztów niezbędnych materiałów i robocizny według cen z daty ich ustalenia. Naprawa pojazdu przed uzyskaniem świadczeń z ubezpieczenia i jej faktyczny zakres nie ma zasadniczego wpływu na powyższy sposób ustalenia ich wysokości. Wobec powyższego należy stwierdzić, że szkodą poniesioną przez poszkodowanego jest sam fakt pogorszenia stanu należącego do niego pojazdu, a wysokość szkody uzależniona jest jedynie od ekonomicznie uzasadnionych kosztów jego naprawy bez względu na to, czy naprawa ta w ogóle nastąpiła lub ma nastąpić. Szkodą nie jest poniesiony przez poszkodowanego wydatek na naprawę pojazdu, lecz szacunkowa wysokość tych wydatków, przy czym żadne przepisy prawa nie nakładają na poszkodowanego obowiązku naprawienia uszkodzonego pojazdu. Poszkodowany może również pojazd sprzedać, bez jego uprzedniej naprawy, co nie zmienia faktu, że odszkodowanie winno być równe kosztom naprawy pojazdu.

Wobec powyższego zasadne jest roszczenie powoda o zasądzenie odszkodowania w wysokości kosztorysowych kosztów naprawy jego pojazdu, jednakże pomniejszonego o dotychczas wypłaconą kwotę 85.593,44 zł oraz kwotę w wysokości pomniejszonej o procent przyczynienia się A. W. (1) do zaistnienia kolizji drogowej i poniesionej w konsekwencji tego szkody

Sąd Okręgowy uznał, że A. W. (1) swoim zachowaniem przyczynił się w 10% do zaistnienia szkody. Wpływ na takie stanowisko ma również fakt, że zgodnie z poczynionymi ustaleniami (opinia biegłego) minimalne przyczynienie się A. W. (1) do zaistnienia wypadku określone przez biegłego na 10 % nie miało wpływu na fakt, że sprawcą zdarzenia, który nie ustąpił należnego pierwszeństwa przejazdu kierującemu samochodem marki J. był bezsprzecznie kierowca samochodu marki S. (...).

Wysokość szkody w niniejszej sprawie Sąd ustalił na kwotę 157.846,37 zł. po jej pomniejszeniu o kwotę dotychczas wypłaconą oraz o 10 % przyczynienia się do zaistnienia szkody przez A. W. (1) na rzecz powoda J. W. została zasądzona kwota 59.627,40 zł, zaś w pozostałym zakresie powództwo zostało oddalone.

Odnośnie kwoty odszkodowania tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego Sąd oparł się na uchwale Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2011r., sygn. akt. III CZP 05/11 w myśl której „odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego; nie jest ona uzależniona od niemożności korzystania przez poszkodowanego z komunikacji zbiorowej”.

W ocenie Sądu Okręgowego sprawie zostało wykazane, że faktyczny użytkownik pojazdu nie miał możliwości korzystania z pojazdu innego niż samochód osobowy, co determinowały czynności życia codziennego w postaci odbierania dziecka z placówki przedszkolnej czy też rodzinne wyjazdy, których zasadności Sąd nie miał podstaw negować. W konsekwencji wydatkiem celowym i ekonomicznie uzasadnionym był koszt najmu pojazdu zastępczego o zasadniczo podobnej klasie do pojazdu zniszczonego lub uszkodzonego, przy uwzględnieniu stawki czynszu najmu odpowiadającej stawkom obowiązującym na lokalnym rynku, który to pojazd był wykorzystywany przez powoda w czasie remontu pojazdu do realizacji czynności życia codziennego. Sama pozwana w korespondencji mailowej kierowanej do A. W. (1) wyraziła zgodę na stawkę czynu w wysokości 390 zł za dobę wynajmu auta zastępczego. Zdaniem sądu w takim przypadku powód w tym przypadku nie musiał wykazywać, że pojazd ów jest mu niezbędny.

Sąd dochodzona kwotę z tytułu zwrotu kosztów najmu auta zastępczego w wysokości 9.750 zł obniżył 10 % z tytułu przyczynienia się A. W. (1) do zaistnienia wypadku.

Na uwzględnienie natomiast nie zasługiwało roszczenie powoda w kwocie 300 zł, dotyczące zwrotu kosztów opinii rzeczoznawcy majątkowego, sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem postępowania w sprawie. W ocenie sądu, roszczenie to nie pozostaje w adekwatnym związku ze szkodą. Zdaniem Sądu Okręgowego nie można przyjąć, by opinia powyższa przesądziła o tym, że powód powziął decyzję o dochodzeniu swych praw w trybie postępowania sądowego.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 k.c. Pozwana została powiadomiona o szkodzie dnia 30 stycznia 2014 r. Zgodnie z obowiązującymi ustawowo terminami był zobowiązany do wypłaty powodowi odszkodowania z tytułu uszkodzenia pojazdu do dnia 1 marca 2014 r. Uzasadnione więc jest zasądzenie odsetek od zasądzonej kwoty 59.627,40 zł od dnia 2 marca 2014 r. do dnia zapłaty, zaś z tytułu najmu samochodu zastępczego odsetki należą się od kwoty 8.775 zł od dnia 1 marca 2014 r. do dnia zapłaty.

Sąd Okręgowy uznał za niezasadny zarzut przedawnienia roszczenia J. W. wskazując, że J. W. wstąpił do sprawy zainicjowanej pozwem złożonym w dniu 20 sierpnia 2014 r. a więc wytoczonej przez upływem terminu przedawnienia, a nie jak to starała się wykazać strona pozwana w dacie złożenia oświadczenia o wstąpieniu do sprawy.

O kosztach procesu w odniesieniu do J. W. Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c. stosunkowo rozdzielając koszty i pozostawiając ich wyliczenie referendarzowi sądowemu przy uwzględnieniu wygranej powoda w 68%.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiodła pozwana. Zaskarżając wyrok w zakresie zasądzonej kwoty 3.159,11 zł zarzuciła Sądowi Okręgowemu naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej oceny materiału dowodowego polegającej na błędnym wyliczeniu wysokości szkody na kwotę 59.627,40 zł, podczas gdy prawidłowo wyliczona kwota powinna wynosić 56.468,29. Ponadto pozwana zarzuciła sądowi Okręgowemu błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 824 ind. 1 § 1 k.c. poprzez zasądzenie kwoty odszkodowania wyższej niż poniesiona przez J. W. szkoda, jak również błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 361 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 362 k.c. polegające na błędnym wyliczeniu różnicy pomiędzy stanem majątku poszkodowanego przed powstaniem szkody, a

stanem jego majątku jaki zaistniałby, gdyby zdarzenie wywołujące szkodę nie wystąpiło z uwzględnieniem stopnia przyczynienia się poszkodowanego do powstania szkody.

W konkluzji apelacji pozwana wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 3.159,11 zł, a w konsekwencji zmianę stosunku, w jakim strony obowiązane są ponieść koszty postępowania przed sądem pierwszej instancji na 64% i 36%.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

apelacja pozwanej jest uzasadniona.

Podkreślić należy, że w istocie rzeczy ani ustalony przez Sąd Okręgowy stan faktyczny, ani też ocena prawna zebranego w sprawie materiału dowodowego, nie jest kwestionowana przez pozwaną, mimo podniesienia w apelacji zarzutów do powyższych kwestii odnoszących się.

Sąd Okręgowy dokonując ustaleń stanu faktycznego, odwołując się do sporządzonej w sprawie opinii biegłego stwierdził, że A. W. (1) przyczynił się do powstania szkody w 10%. Tego nie kwestionuje pozwana, a powód nie składał w sprawie apelacji godząc się z takim rozstrzygnięciem. W tym zakresie zatem orzeczenie sądu nie podlega ocenie w instancji odwoławczej.

Nie są przez pozwaną również kwestionowane ustalone przez sąd pierwszej instancji koszty naprawy samochodu powoda, jak również, w efekcie, mimo prezentowania wcześniej odmiennego stanowiska, pozwana nie podaje w wątpliwość zasądzenia od niej na rzecz powoda kwoty stanowiącej koszty wynajmu samochodu zastępczego.

Dlatego też należy przyjąć, że ustalona przez sąd pierwszej instancji wysokość kosztów naprawy samochodu powoda stwarza podstawę do zasądzenia na rzecz powoda różnicy między tą kwotą a kwotą wypłaconą w toku postępowania likwidacyjnego, pomniejszona dodatkowo o 10-procentowe przyczynienie się powoda do powstania szkody. Skoro zatem sąd pierwszej instancji wyliczył koszt naprawy na kwotę 157.846,37 zł łącznie to po pomniejszeniu jej o procent przyczynienia się powoda tj. o kwotę 15.784,64 zł (10% kwoty 157.846,37 zł), pozostaje 142.061,73 zł. Po odjęciu od tej kwoty 85.593,44 zł wypłacone powodowi w ramach postępowania likwidacyjnego, pozostaje kwota 56.468,29 zł i ta właśnie kwota winna zostać zasądzona na rzecz powoda od pozwanej.

Mając powyższe na uwadze apelacja pozwanej w zakresie kwoty 3.159,11 zł jest w pełni uzasadniona.

Wobec tego, że w istocie rzeczy Sąd Okręgowy popełnił „błąd rachunkowy” nie jest zasadne odnoszenie się do podniesionych w apelacji poszczególnych zarzutów.

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku w kierunku postulowanym w apelacji jest również rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu przez sądem pierwszej instancji. Wobec tego, że zmniejszeniu uległa kwota zasądzona od pozwanej na rzecz powoda zmniejszeniu również uległ stosunek procentowy, w jakim powód wygrał proces.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku. O kosztach postępowania apelacyjnego rozstrzygnięto zgodnie z art. 98 k.p.c. stosownie do jego wyniku.